

ЦИПЕЛЕ

Биле две ципеле ал' нису биле пар.

Једна другу су жуљале, јер се нису добро слагале.

Једна је била жуто-плава, а друга љубичасто-роза. Оне су биле супарнице.

Прва ципела се звала Петилка, а друга Нетилка. Једна беше елегантна, друга је имала проблем у изговору. Њих две се нису дружиле док нису запале у једну нову ситуацију. Шумом се шетала Петилка. Док је ходала запазила је да је неко виче, али се није обазирала. Ципела је још јаче викала и Петилка ју је чула. Пришла је рупи. Изнутра је чула неки глас како говори: „Помагај како знаш. Молим те Петилка!“, препозна да је то била Нетилка па одговори: „ Не желим ти помоћи, ти ми ниси пријатељица, а и ниси моје класе“.

Нетилка: „Молим те, смилуј се.“

Петилка: „Збогом.“

Нетилка је тако сатима викала и викала али је нико није чуо. После извесног времена, када се Нетилка обесхрабрила неко је прилазио тој рупи. На њену срећу то је била Петилка. Дошла јој је помоћи рекавши: „Супарнице моја, да ли си добро? Дошла сам ти помоћи.“

Нетилка одговори: „Опа, сад си стигла?! Ниси ми ни потребна, дошла си касно“.

Петилка: „Желиш да одем?“

Нетилка: „Не, напротив, опрости због мог понашања. Стварно се стидим. Превише сам била узвишена. Због твог изгледа била сам љубоморна и види где ме је то довело. Извини. “

Петилка: „Већ сам заборавила шта се догодило и опростила ти.“

Нетилка: „Стварно? Баш ти хвала.“

Петилка: „Да ли желиш да ми будеш другарица?“

Нетилка: „Пре бих без размишљања рекла НЕ, али сада, мој одговор је ДА.“

Петилка: „Хајдемо кучи.“

Нетилка: „Извини, али погрешила си, не каже се кучи, него кући.“

Петилка: „Па добро, ипак сам ја порекла из Немачке.“

Нетилка: „Није важно шта си по националности, важно је каква си особа изнутра, из срца.“

